

Дівчині

Ганна Черінь

Дівчино, мрійлива дівчино,
Дикий калиновий квіт!
Серце твоє ще не вивчене,
Очі — незбагнутий світ.

Думи хмарками прозорими
Горде чоло обвили.
Знаєш — весна не за горами,
Тільки не знаєш — коли.

Вже між любистком і м'ятами
Стежки позначений слід.
Хтось незабаром стрічатиме
Ранку рум'яного схід.

І, як в житті часто падає,
Щезне любов, як роса.
Видно, для нього принадою
Свіжість була, не краса.

Вицвіте жовтою рутою
Зрада із жалом змії...
Очі глухою отрутою
Карі наллються твої...

Чом її, люди, не лишите?!
Дайте їй спокій — молю!
Буде життя її вишите
Чорним узором жалю...

Що співчування та розпити,
Що вам до тих таємниць?!
Дай на підмогу їй, Господи,
Гордощі, мужність і міць!

Знаю я все — й не розпитую...
Все ж, не хили голови!

З виру життя нерозвитою
Вирни, видужуй, живи!

Скільки ж вас, схилені голови,
Жертви украдених щасть!
Доля, в замін за недолю, вам
Силу незміряну дасть.

Гніву і ніжності прояви
З'єднані в дужий порив...
Діти зростають героями
Саме в таких матерів.

Дівчино, мрійлива дівчино,
Дикий калиновий цвіт...
Серце твоє — ще не вивчене,
Очі — незбагнутий світ.